

δα τοῦ θεῖκοῦ σου φέγγου καὶ λάψανε μ' αὐτή στὴ γῆ στὴν οἰκουμένη, ποῦ ὅταν ἡρτες πρώτοι σφιχταγκαλισάνε τὸ λαμπερό σου κάρυγμα, Κορθινοὶ καὶ Ἀθηναῖοι, Σαλονικιοὶ καὶ Ἐφέσιοι, καὶ Φιλιππίσιοι καὶ Κολλοσηνοὶ κι' ὅλοι οἱ προπατόροι μας, καὶ ξαναγεννθήκανε καὶ τρανέφανε· καὶ τώρα καταντήσαμε τάποπατια τῆς Ἀνατολῆς, ἡ πομπή καὶ τὸ περίγελο ἴθνω ποῦ χτές ἀκόμα τρώγανε βελάνια, ὅταν δὲν ἐτρώγανε τὰ παιδιά τους. Ρίζες μιὰς ματιὰ στὴ δυστυχία μας, διοῦ νὰ εἶναι τὸ ὄνομά Σου δοξασμένο κι' εὐλογημένο εἰς τους αἰῶνες Ἀμήν.

'Ο κήρυκας τοῦ Νουμᾶ.

ΜΥΣΤΙΚΟ

(L. Stecchetti)

Μιὰ αίματοσιάλαχη πληρὴ¹
κούβω βαθιὰ στὰ στήθη,
Ποῦ ἀγάλι ἀγάλι σβύνοντας
στὸν τάφο μ' ἀργοφέροι:
Στὴ μιαρῇ θλίψῃ μον ἡ καρδιὰ
σὰν τὸ κερί ἀναλύθη,
Γιατὶ ἡ ἀγάπη μον κρυφὴ
στὰ φυλλοκάρδια γέρνει.

Σὰν ἥλιον φᾶς πασίχαρο
γλυκοθωρῷ σιμά μον
Τὸν πρυφολατρευμένο μον,
σιὸ πλάι μον διαβαίνει
Κι' ἀκούω σὰ σωροβόλιασμα
βαθιὰ στὰ σωματιὰ μον
Χαρᾶς καὶ πόνον δρομὴ μαζὶ²
νὰ μὲ γοργοπεθάνει

'Ἄπ' τὴ στιγμὴ π' ἀγάπησα
χωρὶς καμμάν θλίπιδα
Τὸν λικείσα μέσα στὴν καρδιὰ
τὸ μαῦρο μυστικό μον,
Ποτὲ ἀπ' τὴν τύση φλόγα μον
δὲ θὲ νὰ τούδει ἀχτίδα
Μῆδε θὰ μάθει σὰν σβυστῶ
τὸ νεκρικὸ καημὸ μον.

Κι' δμως πῶς θέλω σὰν τὸν δῶ,
θεομή ν' ἀνοίξω ἀγκάλη,
Νὰ τοῦ φωνάξω — Σ' ἀγαπῶ
νά! πάρ' τὴν καρδιὰ μον—
Πῶς τῶν ματιῶν τον θάνατο
ν' ἀντικρύζα τὰ κάλλη.
Μ' ἄχ! τοέμ' ἡ δόλια μον καρδιὰ
καὶ σβύνετ' ἡ ματιὰ μον.

ΝΑΞΙΠΠΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΠΙΣΤΟΛΗ

'Αγαπητὲ Νουμᾶ,

Στὴ ζαχαρένια κ' ἔφτάζυμη—έχει καὶ λίγο πιπέρι, μὰ ἵσως χρειαζότανε κοντὰ στὴ ζαχαρη—«ἀπεστολὴν ἐπιστολὴ» τοῦ Ἐρμονα, τοῦ φίλου σου καὶ φίλου μου—δέχουμα τὸν τίτλο ποὺ μοῦ κάνει τὴν τιμὴ νὰ μοῦ δίνει—δὲ βρίσκω τὶ νέπαντήσω, γιατὶ βλέπω κέργω πῶς εἶναι στενές οἱ στῆλες ἐφημερίδας γιὰ τέτια ζήτηματα. Βαζὼ λοιπὸν τελείκ καὶ παῦλα στὶς μεγάλες αὐτὲς κουβέντες, ποὺ δὲν ἔγγαλα ἔγω στὴ μέση, ἀφοῦ μόνο σὲ παρακαλέσω, εῖται γιὰ τὴν ἀκρίβεια, νὰ βάλης τὶς ἀκόλουθες δυότρεις σημειωσοῦλες στὸ ἀφθρό τοῦ φίλου σου καὶ φίλου μου Ἐρμονα:

Α'. Ἀφοῦ «τὴν παλιὰ ἀριστοκρατία τὴν εἶχε ξωχειάσει τὸ σὸν τῆς σκλαβιτεῖα», τὴν νέα κοινωνία τὴν νικήτρα ποὺ βγῆκε ἀπ' τὴν ἀρχαιότερη δὲ μπο-

ροῦμε νὰ τὴν ποῦμε κοινωνία σκλαβῶν. Ἀφοῦ νίκησε κ' ἔπιασε τὸν τόπο παλιὰς, εἶναι ἡ κοινωνία τῶν νέων λεύτερων. Κι' αὐτὸς χωρὶς νὰ ξετάσουμε τὶ εἶναι λευτεριὰ καὶ τὶ σκλαβιά, ποὺ δὲ θὰ βρίσκαμε τὴν ἔκρη.

Β'. «Οτι στὴ νέα θρησκεία βρίσκανε πολλὴ παρηγορὰ οἱ δοῦλοι, τὰν ἔνθρωποι κι αὐτοὶ, εἴναι πολὺ φανερό μά δὲ βλέπω τὴν ἀπόδειξη ὅτι οἱ λεύτεροι δὲν τὴ βρίσκανε τὴν ἰδία παρηγοριά. Ἀφοῦ κιόλας—ὅπως μπορεῖ νὰ τὸ δῆ διποιος θέλει στὸ πολὺ κοινὸ βιβλίο: La cillé antique τοῦ Fustel de Coulanges—ἀφεντάχες καὶ σκλαβοὶ δὲν εἴχανε μεγάλο χώρισμα ἀνάμεσό τους, σὰν ἔγεννήθηκε ὁ Χριστιανισμός, καὶ ἡ νέα κοινωνία εἴτανε πειά ζυμωμένη. Βγαίνει λοιπὸν πῶς ὁ Χριστιανισμός δὲν ἔγινε ἡ θρησκεία τῶν σκλαβῶν, ἔτσι είδικά ποὺ τὸ θέλει ὁ Ἐρμονας, παρὰ ἡ θρησκεία ἐκείνων ποὺ τὸν δέχτηκαν, διποιοι κι ἀν είτανε. Κι ἀπὸ τοὺς ποώτους πρώτους ὁ ἀριστοκράτης στὸν κύρο Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης.

Γ'. Ό Σόλωνας ποὺ παίνευεται:

Πολλοὺς δ' Ἀθήνας, πατρός εἰς θεότειτον ἀνήγαγον πραθέντας κτλ.,
τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δουλίην ἀσικές
ἔχοντας, ηθη δεσποτῶν τρομευμένους
ἐλευθέρους ἔθηκα,

καὶ δείχνεις μ' αὐτὰ πῶς συμπινόει, δὲν ζέρω, μὰ θαρρῶ πῶς δὲν εἴτανε σκλαβός οὔτε λογάριαζε πῶς θὰ δικρῆ κι αὐτὸς μιὰ μέρα καὶ θὰ συμπονεθῇ παρόμοια:

Δ'. Δὲ μὲ πειράζε μένα ἡ κατηγόρια τῶν νοσοκομείων καθόλου, παρὰ εἴπα ἵσα ἵσα πῶς κέργο τὰ συχινυματι. Καὶ γιὰ τὴ «χριστιανικὴ φιλανθρωπία, ποὺ ἐννοεῖ καὶ καλὰ νὰ σώσῃ δυστυχομένους ποὺ τοὺς βαρέθηκε ἡ ζωὴ» ἔξηγήθηκα πῶς δὲν ὑπάρχει τέτια, παρὰ μόνο ὑπάρχει ἡ γνωστὴ δλου τοῦ κόσμου φιλανθρωπία.

Ε'. Ξέρω πῶς κάπεικ μίση βγαίνουν ἀπὸ μεγάλες ἀγκάπες· μά, θαρρῶ, τὰ μίση κύττα πάλι τὰ λένε ἀγκάπες ἢ πόνους ἵσως ἢ ἐπὶ τέλους διπλήποτε. Τὸ ζήτημα δὲν εἴτανε αὐτό. Ἔγὼ ωτοῦσα τὴν ἀγάπη ποὺ τηνὲ βρίσκει μέσ' στὶς θεωρίες τοῦ Ἐρμονας· τὴν ἀγάπην καὶ τὴ συμπαθειά, ποὺ εἶναι τοῦ συμπονιάρο Χριστιανισμοῦ.

Αὐτὰ μόνο, ἀγαπητὲ Νουμᾶ, καὶ χαρετίσματα στὸ φίλο μας. Πέ του πῶς ὅποτε βρῶ καιρό, θὰ καλοδικάσω τὸ Νίτσε ἀφοῦ τόσο τὸν ἀγκάπεις μὰ κι αὐτὸς γι' ἀτίδοτο τοῦ Νίτσε ἥσ διαβάσῃ τοῦ Lamennais τὸ Paroles d'un croyant. Καὶ πέ του ἀκόμη πῶς γιὰ τὸ δτοιος τοῦ θεωρίες τῶν Δαρβινιστῶν δὲν εἶναι δπως τό: NaCl=ἀλάτι κοινό, ἔχεται πολὺ ἐπίκαιρο ἐν' ἀρθράκι στὸν τελευταῖο «Ιατρικὸ Μηνύτορα» (τοῦ Ρόκκου) γιὰ τὸ ζεδιάλεγμα τῶν κορμιῶν, ἐν κι ὅχι σπουδαῖο. Κι ἀκόμη πῶς, ἀφοῦ θέλει νὰ σκετίσῃ τὸ Χριστιανισμὸ μὲ τὸ ἔργατικὸ καὶ σίκονικὸ ζήτημα, δέχουμαι μιὰ χαρὰ τὴ γνώμη του κ' εὐλογῶ τὸ Χριστιανισμό, ποὺ ζέρει καὶ κάνει τοὺς σκλαβούς ἐλεύτερους. Καὶ γιὰ δὲς τὶ δομορφα ποὺ τὸ φωνάζουν οἱ τελευταῖες ἐκλογὲς στὴν Ἀγγλία, τὴν Γερμανίας δ' ἀναβράσμος, καὶ Ρωσσία ἡ φουρτουνιασμένη! Όμως μοῦ φαίνεται πῶς στὸ πρώτο τοῦ ζρθρο, τὸ δουλικὴ δὲν εἶχε σκέση μὲ κοινωνικὰ κι οἰκονομικὰ πράματα, παρὰ εἶχε νὰ κάνῃ μὲ τὴν ψυχὴ ἢ τὰ κάτια ἐκεῖνα ποὺ δὲν τὸ ζέρω τὲ εἶναι καὶ ποὺ δὲν τὸ θέλει δ φίλος μας δ ἀγαπητένος. Τέλος θέλω νὰ τοῦ πῆγε—βλέπεις δὲν ἔχουνε σωμὸ οἱ ἀπορίες μου—πῶς ἀφοῦ μάχεται τὸ Χριστιανισμὸ καὶ τοῦ φαίνεται πῶς εἶναι θρησκεία τῶν σκλαβῶν, πρέ-

πει, γιὰ νὰ τὸν ἀφανίσῃ, νὰ ζητάῃ τὴ λευτεριὰ τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Αὐτὸς δημος, ἀφοῦ λέει λευτεριὰ πῶς εἶναι τὸ νὰ μπορεῖς νὰ σκλαβώνης τοὺς δημοσίους σου, χαρίζεις ἔτσι τὴν αἰωνιότη στὴ θρησκεία τῶν σκλαβῶν, στὸ Χριστιανισμό. Μπράβο του καὶ Γειά σου.

I. S.

15. 1. 1906.

«LA BALANCE» (VIESSY)

Revue russe littéraire et artistique.

Troisième année.

Chaque mois 80 pages au moins avec dessins et culs de-lampe originaux. Union postale: un an—18 fr. Rédacteur en chef: Serge Poliakoff.

Moscou, Place du Théâtre, Métropole, 23.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Ο ΒΕΛΙΣ... κτλ.

Ο Βελισάριος εἶναι δημόσια σὲ τρεῖς πορέζες παραμένεις ἀπ' τὴ Βυζαντινὴ Ιστορία καὶ βριθεύεται, ἀ δὲ γελιέματι, στὸ Δασανειο. Η ρεκλάμα τοῦ «Μυστικοῦ τῆς ζωῆς» μάζως ἔχεται κόσμο στὸ θέατρο ποὺ τυπικὰ χεροχρότητες τὸ διαφνοτετέφαντο ἔργο. Οι θεατρένοι παίζουν ὅσο καλά μποροῦσαν, ἀν καὶ δὲν ζέρω γιατὶ σ' ὅλη τὴν παράσταση μοῦ κάνων τὴν ἐντύπωση ἔνθρωπων ποὺ κάποιοι βάρος μεγάλο πλακώνει τὸ στήθος τους καὶ δυσκολέψει τὴν ἀναπνοή τους. Ισως νὰ εἴτανε συγκινημένοι ἀπ' τὴ δόξα τῆς διδυχῆς ἔργου ἐνοῦ τόσο φημισμένου συγχρέα, ἡ μήπως σὲ κάθε στίχο πούλεγαν ἐπαιρναν κι ἀνάσσαν ἀνακούφισης πῶς ζεφορτώνουν τάχα κομμάτια ἀπ' τὸ πελώριο στιχοστήθαγμα ποὺ κουβαλούσανε στὴ ράχη τους. Ποιός ζέρει. Μερικὲς καλές γριούλες στοὺς τελευταῖους πάγκους τῆς πλατείας καθισμένες θυμιθηκαν τὰ νειάτα τους ὅταν πηγαίνοντας στὸ μακαρίτικο θέατρο «Παραδεισος» χύνανε τὰ δάκρυα ποτάμι μὲ τὸ συγκινητικώτατο ἔργο «Πίστις, Έλπις καὶ Ελεος». Κατὰ τὰ ἄλλα «πλήρης ἐπιτυχία ἔστεψε κτλ.»

A. S.

Γ. Γ. «Α, λησμόνησ! Τὸ ἔργο εἶχε ὥρατα... ἀποθέγματα!!

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΣΗ

ΚΙ ΑΛΛΗ ΣΥΠΟΛΥΤΗ

Φίλε «Ν ευμᾶ»,

Βλέπω καὶ κάπιος Καστελλορίζιώτης—νὰ πούγεις φίλους καὶ στὸ Καστελλορίζο ἀκόμη· πολὺ μεταδοτικὴ θήναι· ἡ ἐπιδημία σου κι δ Θεές νὰ μάζευεις—σου στέλνεις μιὰ δινομασικὴ ἀπάλιτη τοῦ Μιστριώτη. Μὰ ἀπὸ Μιστριώτικες ξυπόλυτες κι ἄλλο τίποτα. Άροῦ τις ἀγαπητές, νὰ σου προμηθέψω πολλές. Τώρα μὲ πρώτη φόρτωση λάθε μιὰ παχειά καὶ καλοθεριέμνη, που μοῦ εἶναι ἡ πειδορόχειρ. Δὲ στὴν τυλίγω μὲ πολλὰ χαρτόνια γιὰ νὰ τὴν χαρῆς εἶται ξυπόλυτη καθώς εἶναι:

Γ. Μιστριώτου, 'Ελλ. Γραμματολογία Τόμ. Α'
Σελ. 604.

...Λαβών δ' Ἐρεχθεύς χρηστὸν παρὰ τοῦ ἐν Δελφοῖς θεοῦ, ὅτι θέλεις νικῆσαι τοὺς πόλεμούς, ἢν οὐσῃ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, η γυνὴ τούτου Προαξιθέα ἔκουσίως παρέχουσα τὸ τέκνον αὐτῆς λέγει γεννητούς λόγους, οὓς διετήρησεν ἡμῖν διφλόπολις ῥήτωρ Λυκοῦργος.

Καὶ σὲ παρακαλῶ νῦν μὴν παραζενευτῆς ποὺ διδικτηρίης μας ἀγαπάει τέτιες λοξοδρομίες. Χρωστᾶς μάλιστα νῦν τοῦ ἀποδώσης τὸν πρεπούμενο σεβασμό, γιατὶ κατὸς νῦν τοῦ μέρους ἐπίτυχες μὲν ἀσυνθιστη γλώσσα καὶ μὲν τοῦ ἀπόλυτες, ποὺ τοῦ λόγου σου περιγελάς, ζητάεις καὶ ἀγανάκτεις καὶ ἴδρωνεις καὶ ξεδρώνεις νῦν καλλιεργήσῃ σοφά καὶ ὡς ἀληθῶς Μιστριώτικα «τὴν διάνοιαν μας», «ἡμῶν» ἡθελα νῦν πῶ, τρέμοντας μὴν τύχη καὶ ἀγγίζῃ τὴν καρδιά μας καὶ πάμε κατὰ δικόλου ὑστερα. Γιατὶ πρέπει νῦν τὸ ξέρης, πῶς η συνειθισμένη γλώσσα χτυπάει διμορφα στ' αὐτή καὶ πάξει ἵσια στὴν καρδιά—μὲν ποὺ σωληνα, δὲν τὸ ξέρω πειά—ἐνῷ η ἀσυνθιστη αἴπειδρος ἐπὶ τῆς διάνοιας» καὶ αὐτὴν ἵσα ἵσα διανοίας θέλεις νῦν μέση τὴν ζυμώσῃ σοφά καὶ μέση τηνὲ φεδίζεις γι' αὐτὸς ἀπόλυτα καὶ ξυπόλυτα. Καλλια τέχει τὰ λόγια του νῦν μὴν πᾶντας' ἀπὸ ταύτια μας παρὰ νῦν ξεγλυστρήσουνε κατὰ τὸ μέρος τῆς καρδιᾶς. Γιὰ νῦν ἐνωτισθῆς πειά καὶ ἐστὶ, ποὺ λέσ πως θέλεις τὸ καλὸ τῆς Ρωμιστούνης, καὶ νῦν πάψης αὐτές σου τὶς ζευζεκίες καὶ χυδαιολογίες, νῦν ποὺ δὲ βραχέμαι καὶ σοῦ παραθέτω δλάνερη τὴ θεωρία, δηλ. τὰ λόγια τοῦ Μιστριώτη, ἀπ' ὅπου βγάλνεις η θεωρία, ἐκεῖ ποὺ μιλάεις γιὰ τὴν τέχνη τοῦ Εὐριπίδη, Γράμμ. Τ. Α'. Σελ. 543:

...Ηναγκάζετο λοιπόν, ὄπως ταπεινώσῃ ταύτην [τὴν γλώσσα του δηλ.] καὶ ταπεινώσας ἐφθασεν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ λαοῦ λαλουμένην. Ἡ μεταρρύθμισις αὕτη τῆς δραματικῆς γλώσσης καθ' ἡμᾶς ὀφέλησε μὲν τὸν ποιητήν, ἀλλὰ τοὺς θεατὰς ἔβλαψε. Τὸ πρῶτον συνέθη, διότι η ποίησις διὰ τῆς μητρικῆς γλώσσης ἐπέδρασε σύχει ἐπὶ τῆς διανοίας, ἀλλ' ἐπὶ τῆς καρδιᾶς, διπέρ ἐπλήρωσε τὸ θέατρον ἡδονῆς. «Ἐβλαψεν δύμας τοὺς θεατάς, διότι η συνήθης γλώσσα δὲν ἐνέπνεε τὸν σεβασμόν, ὃν ἐπρέπει νῦν ἐμπνεύσωσι τὰ σεμνὰ τοῦ παρελθόντος πρόσωπα».

Κατάλαβες τώρα τὸ μυστήριο τῆς συνειθισμένης καὶ ἀσυνθιστης γλώσσας; Θέτων διανοίας, τὸ σεμνὸν αὐτὸς καὶ καμαρωμένο πρόσωπο τοῦ παρελθόντος, δι πρύτανις τῶν Ἑλλ. γραμμάτων καὶ φίλος τοῦ Ντεληγάνην, δι μορφάνθρωπος, ποὺ σ' ἔνα συνέδριο τοῦ Παρισιοῦ, καθὼς δὲδιος τὸ καυχιέται, τὸν ἔδειξε κάπιος καὶ εἶπε: 'Ιδοις η Ἑλλάς! Θέτων λέγω—ρητορικὸ κατέφορο πέρα, μὰ νῦν μὲ συμπαθῆστε. Μιλῶ βλέπετε γιὰ τὸ Μιστριώτη, πούχεις κάνεις τόσους ρητορικούς λόγους—θέτων ξαναλέγω σεβαστὸς καθηγητής, δὲ μεταχειρίζούταν ἀσυνθιστη γλώσσα καὶ δὲν τὴν ἔβαράκωνε μ' ἄλλα πειό ἀσυνθιστα, διπώς στὴν Πόλη βραχάνουν οἱ Τούρκοι χαλκατῆδες τὸ χαλκά; Νά γιατί, κύριε Νουμᾶ, σοῦ εἶπα πῶς πρέπει νῦν τοὺς σέβεσαι τὸ Μιστριώτη. Πρέπει νῦν τοὺς σέβεσαι, γιατὶ εἶναι σεμνὸν πρόσωπον φυσικά του καὶ καταχνάται σεμνότατον μὲ τὰ ωραῖα ἐκεῖνα: σαπφειρίνους, δολιχόδρομούσιν, διστράσιν, αἰδερίσιν στιβάδας κτλ., ποὺ ἀπειδροῦν ἐπὶ τῆς διανοίας» καὶ σχειδίουν ταύτια, διπώς θὰ λέγαμε ἵσου καὶ ἔγω, καὶ μάλιστα μὲ τὶς ὄνομαστικές τὶς δὴ λεγόμενες ἀπόλυτες. Τώρα ἐνοεῖται πῶς ἐπίσης σεμνοὶ καὶ σεβαστοὶ εἶναι—καὶ πρέπει καὶ λόγου σου νῦν τοὺς σέβεσαι—καὶ δέσοις ἔχουν παρμένα καταπόδι: τὸ Μιστριώτη, οἱ διδάσκαλοι νῦν ποῦμε τοῦ ἔθνους τὸ τοῦ γένους, σὲ ἔθνικος,

γενικοὶ η ὄνομαστικοί. "Ενας ποὺ ἔχει 45 χρόνια δάσκαλος στὸ δίδιο μέρος, — μοῦ τὸ γράφει, κάπιος συνάδερφός του — σὲ μιὰ συνεδρία τοῦ σκολειοῦ τους εἶπε καὶ ξαναεῖπε διδο-τρεῖς φορές: «Ἐγώ τὰς ἡρίσεις ὥρας». Γίνεται ἔνα τέτιο σεβαστὸ πρόσωπο, κοντά ἔδορμητάρης, νὰ μὴν πῆ καὶ σεβαστὲ λόγια, ἀφοῦ κύντα τοὺς σεβαστοποιήσανε;

Λοιπόν, κύριε Νουμᾶ, σὲ χαιρετῶ καὶ μὴν ξεγυγάς τὴν παραγγελία μου. Κατὰ μέρος τὰ συνειθισμένα, στὴν πάντα τὴν καρδιά, ἀς σὲ εἶπα καὶ καλόκαρδο. Στὴ διάνοια νάποτείνεσαι: στὸ ἔξης, ἀκόμη καὶ στὸ χαιρετισμό σου. Τὸ γειά σου ποὺ εἶναι τῆς καρδιᾶς νῦν λείψη, νῦν λέσ τό: ὑγίαινε τὸ ἀρχαῖο, ποὺ εἶναι τῆς διανοίας καὶ γι' αὐτὸς τολεγαν στοὺς τρελλούς. Χαιρέτα μου καὶ τὸ Μιστριώτη μὲ τὸ ὑγίαινε η καλλια μὲ πανένα υγιανοί, γιὰ νῦν μοιάζη πειότερο μὲ ὄνομαστικὴ ἀπόλυτη.

Πόλη 11. 1. 906.

'Απολυτίκιος ὁ Β'.

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

—Γλυκειά μανοδόλα, δό μου τὴν εὐκή σου Κι' ἀς εἶναι τούτης ἡ ὥρα βλογημένη,
Ποῦ στὸν κόρφο θὰ σφίξης σάν παιδί σου
Τὴν ημάν, ποῦ δὲν γίνεται φιλημένη.

—'Αλλοὶ ἀπὸ σέ, παιδί μου, κι' ἀπὸ μένα!
Μικρό, ποῦ σ' είχα δῶ στὴν ἀγκαλιά μου
Τοῦτα τὰ λόγια μοδῆγεν εἰπωμένα
Μιὰ μάρισσα, ποῦ σπιθήηε σιμά μου.

—«Νῦν τρέμηρ τὴν διγάπη τὸ παιδί σου,
Μαύρη μοῖρα, φωκή! σοῦδεις γραμμένο,
Γιὰ τὴν διγάπη νῦν κλάψης, συλλογίσουν!
Λεβέντη τὸ παιδί σου πεθαμένο».

—Στὰ δινέρατα τοῦ ἔφωτος ἀπάνω
—Μὲ ἀλλη καφά, ποῦ δὲν τύχη μοῦνον καρίζει—
"Αν τύχη, γλυκειά μάρα, νῦν πεθάνω
Χίλιες ζωές διάνατος δέξιει.

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

—Κάπιος φίλος μᾶς ἔλεγε προκτές: «μ' αὐτὸν τὸ διαολάνθρωπο τὸν Κουρούπη δὲν μπορεῖς πιὰ νάγιες μυστικούς δῆλα τένακελύτειν»

—Ο Ξενόπουλος, λένε, εἶναι τώρα καταστενοχωρεμένος γιατὶ φοβάται πῶς δὲ Κουρούπης θὲν τοῦ ἀνακαλύψει καὶ τὸ «Μυστικὸ τῆς Κοντέας Βαλέραινας».

—Κάπου διαβάσαμε πῶς η ἐγκύλιο ποὺ μοίρασε στοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Ταχυδρομείου διάλεξες διάνειση τοῦ στόλου εἶτανε φιλολογικὸν ἔργον πρώτης δυνάμεως

—Καλὸ καὶ αὐτός 'Αροῦ δὲν κάνει τίποτ' δέλλο στὸ ταχυδρομείο διάλεξες, δὲς κάνεις τουλάχιστο φιλολογικὲ ἔργα.

—Τώρα ποὺ στὴ Ρουσσία θὰ διπάρχεις κάπια σχετικὴ ἐλευθερία τοῦ τύπου, η «Συγγριά» τῆς Μόσκας ἀποφάσισε νὰ δημοσιεύει δηγήματα, ποιήματα, χρήματα πολιτικά, ἀποστηματικά κτλ.

—Τὸ καινόριο τῆς πρόγραμμα η «Συγγριά» τὸ ἐγκαινιάζει στὸ φύλλο τοῦ Νοέδρη, ἀφιεσμένο στὸν 'Εγγλέζο ζουγράρο Aubrey Beardsley καὶ δημοσιεύει καὶ ἔνα δήγημα τοῦ Ιδίου 'Μίσ' στὸ βουνό, μεταφρασμένο ἀπὸ τὸ 'Εγγλέζικα καὶ τὸ συνεργάτη μας κ. Μιχ. Λυκιαρδόπουλο.

—Γιὰ τὰ ἔρχαμενα φύλλα τῆς η «Συγγριά» ἀναγγέλνεις καὶ διὰ πρωτότυπα ἀρθρά τοῦ Λυκιαρδόπουλου: «Τὸ γλωσσικὸ ζήτημα στὴν 'Ελλάδα καὶ 'Η νεοελληνικὴ φιλολογία τοῦ 1905».

Ο ΙΔΙΟΣ

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τοῦ φίλου μου Σαμπρόλ.

ΣΑΝ ΟΝΕΙΡΟ :

Μέσ' ἀτ' τοῦ Νοῦ τὰ τρίστραθα Ψεχή μου ἡ πλαγιεμένη
Πρὸς τῶν ματιῶν μου τὸ φῶς περίγαση προβαίνει,
Ροδογελοῦσα τὴν Αὐγὴ σὲ κῆτο λιτὸ λαέδες;
Πάλε νὰ ίδῃ μ' διλόχουσσας νευμένη μενεξέδες...

Μὰ κάπου ἀπ' τὰ ματάκια, σὰν ἀπὸ αἰθέρια ποέπη,
Δίκως νάνεβη σύγνεφο. πυκνὴ βροχούλα βλέπει
Καὶ λέει στὰ φυλλοκάρδια μου τοῦ Κόσμου θιούτου
[ῇ ξέρη]:
—Τ εἰν' ἀπ' τὰ οὐρανούδεμελα κι ώς τοῦ Πελάου

[τὰ μάροη]

Ποὺ ρίγεις διάθερας ρόδινας; βροχὴ ἀνθογενημένη;
Κ' είπε η Καρδούλα μους η φτωχή: —Τῆς Νιότης
[μοι τὸ δάκρυ!]

Σπέτσες Δεκ. 1907.

ΤΙΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΙΤΗΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Απὸ Πέμπτη σὲ Πέμπτη

·Υπουργὸς Εσωτερικῶν δ. Ν. Καλογερόπουλος

Σκοτωμοί. 'Επαρχίες 15.

Λαβωμοί. 'Αθήνα 4, Περιάλι 2, 'Επαρχίες 11.

Κλεψίες. 'Αθήνα 3, Περιάλι 3, 'Επαρχίες 3
(οἱ διὰ ληστεῖς).

·Απαγωγές. Περιάλι 1, 'Επαρχίες 2.

Σημ. Τὰ οἰκογενειακὰ δράματα τούτη τὸ βδομάδα δώσανται καὶ πύρανε στὶς ἐπαρχίες. Μετράτε. "Ενας γιὸς σκότωσε τὴν μάνα του. "Ενας πατέρας σκότωσε τὸ παιδί του. "Ενας ἀδερφός τὸν ἀδερφό του. Δυὸς ἀδέρφια τὶς ἀδερφάδες τους. Καὶ τὸ φοβερώτερο, ένας πατέρας στὴν Ἀμαλιάδα ἔβλασε τὸ κορίτσιο του καὶ ἐπείτα τίναξε τὰ μυαλά του στὸν άερα. Νά σωρὸ θέματα γιὰ τὸν Παντελίδειο δικαγωνισμὸ καὶ σωρὲ μοῦντζες γιὰ τὴ δημοσία μας ἀσφάλεια.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Σοφ. Π